

ROLLERCOASTER
SIX

DE
LEUGEN

CHARLES DEN TEX
FRED DIKS

‘VOLT

Amsterdam 2023

HOOFDSTUK 1

SLECHTE FILM

Het is donker. Pikkedonker. Bewegingloos zit Shoda op een gammele, oude kruk. Ze ruikt aan haar kleren, die nat zijn geworden van de regen. Ze stinken nog erger dan een natte hond. Haar hoofd hangt omlaag. Ze is uitgeput.

Ik kan niet meer, denkt ze, ik wil niet meer!

Haar ademhaling is onregelmatig. Ze rilt over haar hele lichaam. Haar natte haren hangen als slierten voor haar gezicht. Ze denkt terug aan de afgelopen uren. Dit kán niet echt gebeurd zijn. Het is vreselijk. Hoe komt dit ooit weer goed? Het voelt alsof ze in een slechte film is beland.

Ik wou dat ik in slaap kon vallen en nooit meer wakker werd. Dan zijn alle problemen opgelost en ben ik vrij, schiet het door haar hoofd.

Shoda komt overeind en strekt haar armen. Auto-

matisch gaan de lampen in het kille hok aan. Op de grijze muren wemelt het van de spinnenwebben. Skeletten van ratten en muizen liggen op de grond. Lege, verroeste metalen stellingen herinneren aan de tijd dat de ruimte een voorraadhouk was.

Ze zucht diep en snikt onophoudelijk. Ik trek het niet meer, denkt ze. Ik ga echt kapot. Kapot! Zou Lucas me kunnen helpen? Of Isabel? Of de rest van mijn vrienden? Vast niet! Ze zullen er nooit achter komen waar ik ben.

Met haar mouw veegt ze haar gezicht droog. Ze heeft zich nog nooit zo rot gevoeld, alsof er een zware steen op haar maag drukt. Zo voelt verlatenheid dus.

Wat een shitsooi. Hoe kom ik hier ooit uit? Kan ik terug naar huis, terug naar mijn vrienden? Maar hoe dan? Misschien was het beter geweest als ik nooit was geboren.

Ze gaat staan en voelt aan haar vochtige jeans. Door het lange zitten heeft ze weinig gevoel in haar benen. Ze ijsbeert door de ruimte. Nieuwe vragen komen in haar op: kan ik hier weg? Moet ik nog lang hier blijven? Wordt het ooit weer zoals vroeger? Kan ik me ooit nog gelukkig voelen? Hoe dan?

Op tv ziet ze vaak reclames met gezinnen die heel blij met elkaar zijn. Alsof ze een ideaal en perfect leven hebben. Wat een bullshit, denkt ze. In het echte leven gaat het heel anders.

De stilte in de ruimte wordt verbroken door een geluid van buiten. Alsof er iemand op een tak stapt.

Brekend hout. Komt die iemand binnen? Of is het de wind?

Ik moet nú wat doen, denkt Shoda. Maar wat?

Ze loopt naar de deur om te kijken of er iemand is. Ze is bang voor de confrontatie. Maar als ze door een smal gangetje loopt, ziet ze dat de zware ijzeren deur dicht is. Ze wil hem opendoen, maar krijgt er geen beweging in. De deur zit potdicht. Hij is met geen mogelijkheid open te krijgen.

Haar tranen stromen. In een hoek van het hok liggen stukken karton. Die trapt ze plat en ze gaat erop liggen. De betonnen vloer is hard en koud. Als het licht weer uitfloept, ligt ze in het donker.

HOOFDSTUK 2

WAAR BEN JE?

De zomer is al gegaan en Shoda is er niet.

Dex kijkt om zich heen. De anderen zijn er wel: Kaan, Isabel, Lucas en Oscar. Alleen Shoda ontbreekt en dat klopt niet. Ze is er altijd als eerste. Dus waar is ze?

Dex en Kaan lopen door de lange gang van het oude schoolgebouw. Het is maandagochtend, de centrale hal van de school stroomt vol. Het is er vet druk. Vlak voordat ze het lokaal ingaan komen ze bij elkaar: zes vrienden min één. Min Shoda.

Dex voelt een rilling over zijn rug lopen. Dat heeft hij wel vaker, dan voelt hij dingen waarvan hij niet weet wat hij ermee aan moet. Daarom zit hij liever in een game, dan hoeft hij er tenminste niets mee. Maar nu kan hij het gevoel niet negeren.

Stemmen echoën onder de hoge plafonds. De twee-

aan-twee-opstelling in de lokalen geeft wel iets minder een groepsgevoel, toch zitten ze bij elkaar.

Ze zijn met z'n zessen en ze zijn bijna altijd samen: Shoda, Isabel, Oscar, Lucas, Kaan en Dex. Tijdens een excursie naar de Belgische Ardennen, zo'n drie maanden geleden, hebben ze angstige uren doorgemaakt. In een van de grotten daar raakten ze verdwaald. In die uren hebben ze elkaar echt leren kennen en is hun band sterker geworden. Hoe verschillend ze ook zijn.

'Ik weet niet waar ze is,' zegt Kaan, terwijl hij zijn rugzak naast zijn tafel zet. Hij vindt muziek het allerleukste vak. Ook gaat hij twee keer per week naar de muziekschool voor zanglessen. Later wil hij zanger worden. Hij stoot Isabel aan. 'Heb jij haar gezien?'

Isabel is verbaasd. 'Shoda is gisteren nog bij me geweest. We hebben smoothies gemaakt met spinazie, bleekselderij, bananen en mango.'

'Boeien,' zucht Oscar. 'Kom op, *let's go!*' Oscar is altijd druk, wil altijd iets te doen hebben. Daardoor lijkt hij soms niet zo geïnteresseerd, maar dat is hij juist wel. Hij is eigenlijk heel trouw en behulpzaam. Soms lijkt het net alsof hij twee verschillende jongens in één is.

'Wel supergezond,' vervolgt Isabel. Ze weet alles over vezels, vitamines en mineralen. En over calorieën. Ze is zich superbewust van haar lijf en hoe ze zich voelt. Haar moeder heeft een sportschool en die is net zo. Dat is af en toe best vermoeiend maar ook wel tof, haar moeder is niet zoals andere moeders.

Isabel wrijft over haar gespierde buik. ‘Die ananas-smoothie met kokosmelk, siroop en ijsblokjes vond ze hartstikke lekker. En we hebben nog havermelk gedronken. Dat kende ze helemaal niet. Havermelk is echt heel belangrijk, want als over twintig jaar de meeste koeien zijn verdwenen, kun je toch melk blijven drinken.’

‘Hallo,’ zegt Oscar, ‘het gaat even niet om jou, maar om Shoda.’

Isabel denkt na. ‘Is ze soms ziek?’

‘Misschien heeft ze last van de maandagmorgen-ziekte,’ vermoedt Lucas. ‘Dat ze stiekem veel te lang in bed series heeft gekeken en nu moet bijslapen.’ Lucas heeft een grote koptelefoon om zijn nek hangen die hij over zijn oren schuift. Hij doet nonchalant, maar eigenlijk is hij best zenuwachtig. Met die koptelefoon op kan hij zijn zenuwen beter in bedwang houden.

Isabel pakt haar telefoon. ‘Ik stuur haar wel even een appje.’

‘All phones away. Now!’ Ze schrikken van de harde stem van meneer Fransen.

‘Ja, maar...’ probeert Isabel.

‘Now!’

Ze zijn al bijna anderhalf jaar gewend aan tweetalig onderwijs. Ze kennen al veel Engelse woorden en op internet en Instagram gaat ook bijna alles in het Engels. Ze hebben wel moeite met de schreeuwstem van Fransen.

‘Ik app haar wel in de pauze,’ fluistert Isabel.

'In English, please!' buldert Fransen. Hij moet nog een halfjaar uitzitten voordat hij met pensioen mag. Hij wacht tot iedereen is gaan zitten, checkt de aanwezigheid en constateert dat Shoda er niet is. Ze zien hem een aantekening maken. Dat is alles. Voor hem betekent haar afwezigheid niets bijzonders.

De middagpauze is een soort festival: iedereen loopt door elkaar te praten, te rennen en te zingen. In de kantine is het een geroezemoes van jewelste. Meer dan tweehonderd scholieren banen zich een weg langs een van de counters waar je eten en drinken kunt bestellen. Soms gaan de zes vrienden naar de buurtsuper voor chips, frikandelbroodjes, chocola en blikjes energydrink. Behalve Isabel, die heeft altijd haar eigen eten bij zich. Dit keer plantaardige yoghurt met blauwe bessen, havermoutvlokken en muesli. In één hand houdt ze haar bakje eten vast, met de andere pakt ze haar telefoon. Direct na de les heeft ze Shoda een appje gestuurd.

Hi lieverd. Ben je ziek? Zal ik straks langskomen?

Xxx

Ze kijkt naar de vinkjes en ziet dat Shoda sinds gisteravond half tien niet meer online is geweest. 'Shoda heeft nog steeds niet gereageerd,' zegt ze. 'Ik ga nu bel-len.' Isabel is niet alleen heel erg bezig met gezond eten, ze is ook heel snel en supergeorganiseerd. Ze noemen

haar ook wel *boss* omdat ze alles regelt.

Ondertussen worden ze wel een beetje bezorgd. De hele ochtend is voorbijgegaan zonder een bericht van Shoda. Sinds hun tijd in de grot is dat nog niet gebeurd. Ze hebben elke dag contact met elkaar, al is het maar voor de zekerheid.

‘Eerst een rustig plekje zoeken,’ stelt Dex voor. ‘De gymzaal is vrij.’

Ze hollen naar de jongenskleedkamer van de gymzaal waar een doordringende zweetgeur hangt.

‘Gatver!’ Isabel knijpt haar neus dicht. ‘Douchen jullie nooit na gym?’

‘Daar hebben we nooit tijd voor,’ stelt Oscar. ‘Wat op zich wel jammer is, want...’

Hij maakt zijn zin niet af, omdat Isabel haar telefoon op speaker zet. Samen luisteren ze naar het geluid van de telefoon die overgaat. Het is een spannende stilte, omdat ze allemaal hopen dat ze de stem van Shoda zullen horen. Maar ze neemt niet op en er komt niet eens een mogelijkheid om iets in te spreken.

‘Dit is raar,’ zegt Lucas. ‘Normaal schakelt-ie automatisch door naar voicemail. Laat mij maar even proberen.’ Hij pakt zijn eigen telefoon en zijn vingers schieten over het scherm. Niemand is zo goed en zo snel met een telefoon als Lucas. Soms lijkt het wel of hij ermee in zijn hand is geboren. Bovendien heeft zijn telefoon apps en functies waar de anderen nog nooit van gehoord hebben. ‘Wacht maar,’ zegt hij. ‘Ik kan haar tracken.’

‘Wat?’ Isabel klinkt verbaasd. ‘Kun je haar volgen? En ons ook?’

‘Dat is helemaal niet moeilijk,’ zegt Lucas met onderkoelde stem.

‘Dus als ik op de wc zit, weet jij dat ook?’

‘Theoretisch gezien wel.’

Isabel tikt haar wijsvinger tegen haar voorhoofd. ‘Je bent gestoord, smeerlap. Waar ben je mee bezig? Heb je weleens van privacy gehoord?’

‘Ik doe het alleen in geval van nood.’ Lucas gebaart dat ze niet ongerust hoeft te zijn en concentreert zich. Even later zegt hij: ‘Shoda is gewoon thuis.’

Ze halen opgelucht adem.

‘Maar waarom neemt ze dan niet op?’ vraagt Dex zich af.

‘Dat gaan we haar gewoon even zelf vragen,’ zegt Oscar. ‘Dat gedoe met die telefoon. Kom op!’ Als Oscar iets wil weten gaat hij eropaf. ‘Zullen we een middagje spijbelen? Dan gaan we op ziekenbezoek bij Shoda.’

Isabel twijfelt.

Dex zucht. ‘Als ik spijbel mag ik een maand lang het huis niet uit en krijg ik een gameverbod. Dat overleef ik echt niet.’ Dat is waar, als hij spijbelt krijgt hij huis-arrest, zo is zijn moeder. Maar als hij eerlijk is durft hij eigenlijk niet.

Spijbelen is serieus, dat weten ze allemaal. Maar ze weten ook dat Oscar gelijk heeft. Dit is de enige manier om erachter te komen waar Shoda is.

‘Weet je wat?’ zegt Isabel. ‘Ik meld me ziek bij de

conciërge en zeg dat mijn moeder me een erwteneiwitguavepulpsmoothie heeft gegeven die over de datum was.'

'Een wát?' vragen de anderen in koor.

'Precies,' zegt Isabel. 'Niemand weet wat dat is en dat gaan ze niet vragen ook. En dan zeg ik dat jullie het wilden proeven en dat we allemaal moesten overgeven.' Zo organiseert ze alles, in hoog tempo. Het valt niet altijd mee haar bij te houden.

'Wie gaat er mee?'

'Wie blijft er dan hier?' vraagt Kaan. 'Stel dat ze op eens komt opdagen.'

'Als jullie naar haar huis gaan, blijven Kaan en ik hier,' zegt Lucas.

Dex aarzelt nog. Hij wil graag mee met Oscar en Isabel, maar daar moet hij wel iets voor overwinnen. Dex is een gamer, pas achter zijn scherm voelt hij zich op zijn gemak. Daar kent hij de wereld en de andere spelers. Daar verdwaalt hij niet. Buiten de games is hij onzeker. Het is net alsof hij dan minder goed weet wie hij is.

'Ik wil ook mee,' zegt Oscar. 'Ze antwoordt niet op appjes, neemt haar telefoon niet op... Dat doet toch niemand? Dit klopt niet. Echt niet.'

Dex is het met hem eens. 'We moeten iets doen.'

Zelfverzekerd gaat Isabel naar de administratie om het drietal ziek te melden. Een paar minuten later is ze alweer terug. Ze knipoogt naar Dex en Oscar.

'Goed bezig, boss,' zegt Dex lachend.